

Verzoekster, de uitgever van tijdschrift "Ravage", publiceerde in 1996 een persbericht met de aankondiging dat de volgende dag een brief van het "Earth Liberation Front" zou worden gepubliceerd waarin deze de verantwoordelijkheid opeist voor een kort daarvoor gepleegde bomaanslag. Hierop is door de politie, onder leiding van een rechter-commissaris, een huiszoeking verricht in het pand van verzoekster om de brief te achterhalen. Voorafgaand aan de huiszoeking is één van de aanwezige redacteurs van het tijdschrift op de hoogte gebracht van het doel van de huiszoeking, waarop deze verklaarde dat noch de betreffende brief, noch de abonnee-databank in het pand aanwezig was. Besloten is om de huiszoeking door te laten gaan. Bij de huiszoeking heeft de politie computers en andere materialen in beslag genomen voor nader onderzoek. Toen de politie met de inbeslaggenomen goederen het pand wilde verlaten, bleek de deur te zijn afgesloten. De politie zag zich genoodzaakt de deur te forceren. Buiten trachtten medestanders van verzoekster, die het oneens waren met de huiszoeking, de inbeslaggenomen goederen van de politie af te nemen. Uiteindelijk heeft de politie de goederen meegenomen, onderzocht, en enige dagen later weer teruggebracht. Op bevel van de rechter-commissaris zijn de gemaakte kopieën van inbeslaggenomen documenten en bestanden toen vernietigd. Achteraf is gebleken dat de gezochte brief door verzoekster was vernietigd, maar dat de abonnee-databank aanwezig was op de computersystemen van verzoekster. Verzoekster heeft over de huiszoeking een klacht ingediend bij de civiele kamer van de rechtbank, waarin zij een schadevergoeding eiste voor materiële en immateriële schade geleden als gevolg van een inbreuk op haar vrijheid van meningsuiting, recht op privacy en het gelijkheidsbeginsel. De rechtbank wees de eisen af omdat de huiszoeking was gerechtvaardigd in het openbaar belang, namelijk het achterhalen van de plegers van de bomaanslag. Verzoekster ging hiertegen in beroep en baseerde haar eisen nu op artikelen 10 (vrijheid van meningsuiting) en 8 (recht op privacy) EVRM. Het gerechtshof oordeelde dat verzoekster niet had bewezen dat de huiszoeking niet voldeed aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Bovendien had de redacteur niet kunnen bewijzen dat hij schade had geleden. Daarom verwierp het gerechtshof het beroep. In cassatie oordeelde de Hoge Raad dat het gerechtshof de bewijslast omtrent de subsidiariteit van de huiszoeking onterecht bij verzoekster had gelegd, niet voldoende had beredeneerd waarom de huiszoeking niet disproportioneel was en dat de klacht onder artikel 8 EVRM niet adequaat was behandeld. De Hoge Raad verwees de zaak door naar een ander gerechtshof. Dit hof oordeelde dat de

huiszoeking conform de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit was voor zover deze gericht was op het onderzoek naar de plegers van de bomaanslag, maar vond dat de huiszoeking mede plaats had gevonden om een verband tussen de daders en verzoekers te onderzoeken. Dit was niet gespecificeerd in de gronden voor de huiszoeking. Daarom oordeelde het hof dat de huiszoeking met betrekking tot laatstgenoemd doel in strijd was met de artikelen 10 en 8 EVRM. Volgens het hof was verzoekster er echter niet in geslaagd

om aan te tonen dat de Stichting geen schade had geleden wanneer de regering de huiszoeking beperkt zou hebben tot het eerstgenoemde doel. Het verzoek tot schadevergoeding werd daarom afgewezen.

Verzoekster stelt bij het Hof dat de huiszoeking in strijd was met haar recht informatie te ontvangen en te verspreiden conform artikel 10 EVRM en dat het niet toekennen van een schadevergoeding door de nationale rechter in strijd was met haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 13 EVRM).

Het Hof onderzoekt eerst of er sprake is van journalistieke bronbescherming, zoals ontwikkeld in de jurisprudentie. In dit geval wil de dader van meerdere bomaanslagen publiciteit krijgen door anoniem een brief te plaatsen in een tijdschrift. Journalistieke bronbescherming, zo stelt het Hof, dekt dergelijke situaties niet. Bovendien kon de vrijheid van meningsuiting in dit geval worden onderworpen aan beperkingen die door de wet waren voorzien en noodzakelijk waren om misdaad te voorkomen en de identiteit te achterhalen van een verdachte van meerdere bomaanslagen. Dit deel van het verzoek wordt dan ook kennelijk ongegrond verklaard door het Hof. Dit geldt ook voor het verzoek om schadevergoeding, omdat een nationale rechter de aanspraak op schadevergoeding reeds heeft beoordeeld. Dat de uitkomst van die beoordeling niet gunstig was voor verzoekster wil niet zeggen dat haar geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond. Het Hof verklaart het verzoekschrift in zijn geheel niet-ontvankelijk.